

første Handel tjener han 500 Rd., men ved den sidste taber han 300 Rd., og nu gaaer han hjem og tager Skatteloven i Haanden, for ved den at see, hvorledes han skal beskattes for den Dags Vedkommende. Med de 500 Rd. vil han meget snart komme paa det Rene, thi Begyndelsen af § 4 er affattet i saa omfattende Udtryk, at der ikke kan lades mindste Tvivl tilbage. Der staaer nemlig: „Indkomstskatten svares af al i Løbet af det forudgaaende Kalenderaar falden Indtægt“. De 500 Rd. høre aabenbart ind under dette Begreb, og her kan altsaa ingen Tvivl opstaae; men nu kommer han til de 300 Rd., han har tabt, og Spørgsmaalet er da: hvorledes skal han forholde sig med dem? Der er en Følelse hos ham, som siger, at de maae trækkes fra, og at han kun skal beskattes af de 200 Rd., som ere blevene tilovers for den Dags Vedkommende. Smidlertid veed jeg ikke, hvor han i § 4 skal finde et eneste Ord, der giver ham Ret dertil. Jeg har forgjæves søgt en saadan Udtalelse, og jeg er temmelig sikker paa, at den ikke findes der. Begrebet Tab er i det Hele taget fremmed for § 4. Jeg skal nævne et andet Exempel, som er beslægtet med det, jeg nylig fremsatte, men dog i eet Punkt forskjelligt deraf. Jeg vil antage, at en Capitalist har en aarlig Indtægt i Renten, i Actiendbytte, i Veie af sine Eiendomme osv. af 10,000 Rd., men at der i et Aar indtræffer det Uheld, at han taber en Prioritet paa 500 Rd., hvorledes skal han da dermed forholde sig? Kan han trække dette Tab af en Capital fra Aarets Indtægt? Han tager § 4 for sig, men han vil gjennemlæse den med samme Resultat som før; der findes ikke et Ord til Vejledning i denne Henseende. Gaae vi nu fra en enkelt Handel til Opgjørelsen af hele Aarets Balance, og det da viser sig, naar en Mand opgjør sit Aarsregnskab, at han slet ikke har haft nogen Indtægt; at Tabet er været saaledes op, at der Intet er blevet tilbage; ja, at der maatte endog er en Underbalance tilstede, hvorledes skal han da forholde sig? Det var dette Tilfælde, som den ærede 1ste Randsstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) igaar omtalte. Det ærede Medlem beklagede dengang, at Ingen havde havt Mod til at sige: Jeg har ingen Indtægt havt, og altsaa kan jeg ingen Ind-

komstskat svare. Derved gik vistnok det ærede Medlem ud fra en aldeles correct Opfattelse af, hvad der burde finde Sted; men jeg troer, han tog feil i den Forudsætning, at Ingen havde havt Mod til at sige: Jeg har ingen Indtægt havt; thi, er jeg ikke feil underrettet, har man tværtimod oftere havt et saadant Tilfælde, men man har da rimeligviis henholdt sig til den Omstændighed, at Tab er et for Skatteloven ubekendt Begreb, og derfor svaret Vedkommende, at man maatte beklage, at han ingen Indtægter havde havt, men tillige henviist ham til den Bestemmelse i den tidligere Skattelov, som svarer til den i nærværende Lov, hvorefter det skal beskattes, som anvendes enten til eget eller Families Underhold. Det er vistnok en meget grov Misforstaaelse af Begrebet Indkomstskat, der ligger til Grund for denne Opfattelse; men det er vist de Herrer bekendt, at illedestomindre er den Opfattelse i Praxis gjort gjældende, at den, der ingen Indtægt har havt, har man illedestomindre ansat til Indtægtskat af det, som man formodede der var medgaaet til hans og Families Underhold. Man har altsaa i det Tilfælde, hvor Vedkommende maatte gjøre Gjæld for at skaffe Penge, anvendt en Forbrugsstat istedetfor en Indkomstskat. Disse Exempler ville vise, hvorledes Lovforslaget mangler den fornødne Klarhed. — Det Begreb, paa hvilket det hovedsagelig kommer an, findes i § 7, thi der hedder det: „Skatteindtægten, eller den Deel af Indtægten, hvoraf der svares Indkomstskat“. Begrebet Skatteindtægt er Hovedbegrebet ved en Indkomstskat; men det stilles her i en saadan Forbindelse, at det aabenbart ikke kommer til sin Ret; thi det hedder saa videre, at dette Begreb bestemmes saaledes, og saa ansøres kun de Medsættelser, som tilstaaes de meget smaa Indtægtsbeløb. Hvad en Skattepligtig har som virkelig Udbytte af det forløbne Aar, være sig nu af hans Capital i hvilken som helst Skikkelse, af hans Bedrift, eller af hans Arbeide, eller af alle disse Dele i Forening, det er efter min Opfattelse hans Skatteindtægt; men er denne Opfattelse rigtig, saa bør dette Begreb og dets Forklaring stilles i Spidsen for alle Bestemmelser om, hvad der skal svares Indkomstskat af, og § 4 vilde da være at omforme i Henhold dertil.